

új város

XXV. évfolyam
6. szám
2013. június
www.ujvaros.eu
Ára: 480 Ft

LEGYÉL TE A HÍD!

Lezárult a Genfest éve
és egy új nyitás kezdődik

	Città Nuova GRUPPO EDITORIALE
	Amerikai Egyesült Államok: Living City www.livingcitymagazine.com
	Argentína: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.ar
	Belgium: Nieuwe Stad nieuwe.stad@pi.be
	Brazília: Cidade Nova www.cidadenova.org.br
	Bulgária: Nov Sviat fokbulgaria@gmail.com
	Cseh Köztársaság: Novo mesto novmesto@volny.cz
	Dánia: Ny Stad www.focolare.dk
	Franciaország: Nouvelle Cité www.nouvellecite.fr
	Fülöp-szigetek: New City ncmanila@skynet.net
	Hollandia: Nieuwe Stad www.focolare.nl
	Horvátország: Novi Svijet novisvijet@novisvijet.net
	India: Living city indiaczf@bom5.vsnl.net.in
	Japán: Uno focolareuno@gmail.com
	Kanada: Nouvelle Cité nouvellecite@focolare.ca
	Katalónia: Ciutat nova www.ciutatnova.org
	Kenya: Africa New City-Nouvelle Cité newcityafrica@mbambu.com
	Kína: San Sing
	Kolumbia: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com.co
	Korea: Kumul kumul@focolare.or.kr
	Lengyelország: Nowe miasto focfermwarzawa@rubikon.pl
	Libanon: Al-madina al-dzsadida Citenouvelle@terra.net.lb
	Litvánia: Naujasis Miestas info@focolare.lt
	Mexikó: Ciudad Nueva ciudadnueva@focolaremex.org
	Nagy-Britannia: New City www.newcity.co.uk
	Németország: Neue Stadt www.neuestadt.com
	Pakisztán: Hayat rosam@comsats.net.pk
	Portugália: Cidade Nova www.cidadenova.org
	Románia: Oraş Nou edituraorasnou@yahoo.it
	Spanyolország: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com
	Svédország: Enad Värld
	Szerbia: Novi Svet n_svet@eunet.yu
	Szlovákia: Nové Mesto novmesto@nextra.sk
	Szlovénia: Novi svet www.novisvet.si
	Uruguay: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.focolar.org.uy
	Venezuela: Ciudad nueva ciudadnueva@etheron.net

Tartalom

Aktuális

4 Egy közülünk
Szalézi ünnep

5 Rio

Egyház

6 Ne zárkózzatok be!
Menjetek kifelé!
Tóth Judit

Nézőpont

8 Igazi művészet
Sudár Balázs
Kényelmi övezet
Aradi Rita

9 A betegágy mellett
Dr. E.C.G.

Fókuszban

10 Be the bride! – Találkozó
Jeruzsálemben
Göbel Ágoston

Az egészség lelkesége

13 Felelősséggel egymásért
Igino Giordani

14 Ki a testvér?
Chiara Lubich

16 Az élet igéje - június
Jó tettekkel az
igazságtalanság ellen
Chiara Lubich

Színes riport

18 Egy kis szeretettel
megfűszerezve
Tóth Judit

Életmód

20 Sokat veszeksünk a
gyermekünk miatt

21 Amit nem gondolnánk
az elején

Aktuális

23 Sérülékeny és gyönyörű
a Föld

Társadalom

24 Otthonteremtő
igyekezettel
Bartus Sándor

Médiavilág

26 Könyv, mozi, kiállítás
Göbel Ágoston

Alkotó

29 Piroska másképpen
Annamaria Gatti

Társalgó

30 Olvasóink tollából
Tóth Judit

31 Okos kavics
Vittorio Sadini

ÚJ DOLGOKAT ALKOTNI

A Genfest olyan horizontokat nyitott meg a fiatalok előtt, amelyek túlmutatnak a közvetlen ismeretségi kapcsolatokon, a kiscsoportok barátságát és biztonságot nyújtó körén és a szélesebb értelemben vett közösségekbe való továbblépésre invitálnak. A szervező *Fiatalok az Egyesült Világért Mozgalom* az a színtér, ahol ez megvalósulhat, hiszen minden fiatal számára nyitott, nem ismer határokat. A Genfest éve hivatalosan véget ért, de az ott útjára indult Egyesült Világ Projekt (EVP) tovább viszi annak szellemiségét.

Ma a közéletben azt tapasztaljuk, hogy a civil mozgalmak többnyire tiltakozó megmozdulásaikkal vannak jelen, és fellépnek a hatalom túlkapásai és a jogsértések ellen. Mások identitásuk elismeréséért harcolnak. Az EVP pedig olyan áramlatokat kíván elindítani a társadalomban, amelyek a nyilvánosság elé tárják a fiatalok elköteleződését egy testvéribb világ iránt és ezáltal sokakat magukkal vonzanak. Ehhez azonban stratégiai gondolkodásra és új, a kisközösségek építésétől részben eltérő módszerekre és eszközökre van szükség. Ez bátor lépéseket, kockázatvállalást, kreativitást, fantáziát és – nem utolsósorban – tanulási kedvet feltételez.

Alkotni valami újat, ami eddig még nem volt, ami meglepetés az embereknek. Kapcsolatokat szőni, színtereket létrehozni, együttműködéseket kezdeményezni. Sebeket begyógyítani, problémákat megoldani, szépséget teremteni. És életet adni másoknak, ahogy a szülők teszik saját gyermekeikkel. Türelemmel, tapintattal, empatikus érzéssel elvezetni őket Istenhez. Meghívni, javasolni, felajánlani, meghagyva mindig a másik szabadságát.

A Genfest szellemiségének széles körű elterjesztéséhez nélkülözhetetlen az a karizma, amit Chiara Lubich hagyott ránk örökségül, amely kinyitja a szívünket a föld végső határáig, a közösségben való gondolkodásra és cselekvésre ösztönöz, kezünkbe adja a kulcsot ahhoz, hogy ne rettenjünk vissza az akadálytól. Ennek a karizmának a szolgálatában szükségünk van azonban olyan tudásra is, amely a közösségszervezés, a véleményformálás, a korszerű kommunikáció eszközeivel is képes élni.

Fotó: Tamino Mineta

A Genfest mottója „Építünk hidakat” magában foglalta a nyitást minden ország, ember és kultúra felé, hangsúlyozva azt, hogy ez csak a kapcsolatok építésével tud megvalósulni.

Ferenc pápa többször is arra hívott bennünket, hogy „menjünk kifelé”, és elsősorban a tanúságtétel által vigyük az evangéliumot minden embernek. Ugyanakkor arra is figyelmeztetett, hogy az egyház nem civil szervezet, hanem a Lélek által vezetett közösség, ahol a szervezési és kommunikációs szakértelemnek mindig a hiteles evangéliumi élet szolgálatában kell állnia.

És még valami. A Genfestet fiatalok szervezték és ők indították útjára az Egyesült Világ Projektet is. A pápa által szorgalmazott „nyitás” azonban nem csupán a fiataloknak szól, hanem az idősebb nemzedékeknek is. Az EVP megvalósítása során választ adhatunk társadalmunk egyik traumájára, a generációk közötti párbeszéd képtelenségére, és tanúságot tehetünk arról, hogy az evangélium talaján képes egymással szót érteni fiatal és idős. ■

Egy közülünk

Tovább tart az aláírásgyűjtés

Az Európai Bizottság meghosszabbította az *Egy közülünk* Európai Polgári Kezdeményezés aláírásgyűjtésének határidejét. Az aláírásokat 2013. november 1-ig, azaz Mindenszentek ünnepéig lehet gyűjteni. A meghosszabbítás oka

a késői indulás, több hónapig nem állt rendelkezésre az Európai Bizottság által ajánlott internetes aláírási felület. Az akció kezdeményezői köszönetüket fejezték

ki az eddig beérkezett ívekért. Magyarország néhány ezer aláírással már átlépte a rá kiszabott minimumot, azonban ez még bőven nem elegendő a sikerhez. Az online felületen keresztül eddig 355000 aláírás gyűlt össze a különböző országokból. A sikerhez azonban 1000000 aláírára van szükség, ezért a szervezők tisztelettel és szeretettel kérik azokat, akik még nem vettek részt ebben a történelmi

vállalkozásban, hogy írják és írassák alá a kezdeményezést a www.egykozulunk.hu oldalon. „Neked egy perc, másnak a megszületés esélye” – írják körlevélükben. Azok, akik csatlakoznak az akcióhoz és aláírásukkal támogatják az Egy közülünk Polgári Kezdeményezést, hozzájárulnak, hogy uniós forrásokból ne finanszírozzanak emberi embriók elpusztításával járó kísérleteket és más tevékenységeket. Bővebb információ a fent említett honlapon és a kapcsolat@egyuttazeletert.hu e-mail címen kapható. ■

Szalézi ünnep

Sándor István boldoggá avatása

Ferenc pápa Nagycsütörtökön engedélyezte hatvanhárom új boldog dekrétumának kihirdetését. Közöttük van Sándor István szalézi vértanú is, akit államellenes cselekmény koholt vádjára alapján 1953. június 8-án végeztek ki Budapesten. A mártírhalt fiatal szerzetes boldoggá avatása különleges ajándék a magyarországi jelenlétük századik évfordulóját ünneplő Don Bosco Szalézi rendnek, hiszen

első boldogjukat tisztelhetik az egyházüldözés áldozatául esett vértanúban. Sándor István munkáscsaládban született 1914-ben Szolnokon. Fémipari technikumot végzett, rövid ideig szakmájában dolgozott, majd 1936-ban belépett a szalézi rendbe. 1940-tól egy nyomdában vállalt munkát, közben ellátta a szalézi diákotthonban élő nehéz sorsú iskolás fiúk lelki gondozását is. A második világháború alatt híradós-

ként szolgált a honvédségben. Álmellenes tevékenysége mindössze az volt, hogy szegény munkásfiatalokat karolt fel, és még a szerzetesrendek 1950-es betiltása után is hittanórákat, kirándulásokat szervezett nekik. Boldoggá avatá-

sára 2013. október 19-én kerül sor, melyet Angelo Amato érsek, a Szentté Avatási Ügyek Kongregációjának prefektusa vezet majd. A tervek sze-

rint a szertartáson jelen lesz Don Pascual Chavez szalézi rendfőnök, aki éppen arra a hétvégére időzítette magyarországi tartózkodását. ■

Rio

A világ ifjúsága Brazíliában

Az Ifjúsági Világtalálkozó – melyet még II. János Pál kezdeményezett a '80-as évek közepén – mindig más városban kerül megrendezésre általában háromévente, hogy együtt ünnepeljen a világ minden tájáról érkező sok százezer fiatal. Minden találkozó előtt a pápa javasol egy témát, majd ennek jegyében különböző programokat rendeznek, mint például tanítás, szentségimádás, misék, közös imák, előadások és koncertek.

Mindez különböző nyelveken történik. Ahogy II. János Pál mondta: „A jobb világ reménye egy olyan egészséges ifjúságban van, mely értékes, felelősségteljes, és életét mindenek előtt Istennek és a jövőnek szenteli.” 2013-ban a rendezvény házigazdája Rio de Janeiro, a találkozóra kiválasztott mottó pedig: „Menjetek, tegyetek tanítványommá minden népet.” (Mt 28,19) „Ahogy a corcovadói Megváltó Krisztus karjai, mi is meg akarjuk nyit-

ni szívünket mindenki előtt” – fogalmazott Orani Joao Tempesta, Rio érseke, utalva arra, hogy milyen kiváló lehetőség ez az ott élők számára. „Nagyfokú örömet akarunk elérni Jézus és az ő örömhíre számára. Gratulálok a fiataloknak, akik megnyitották a kapukat az Ifjúsági Világtalálkozó előtt” – mondta az egyik brazil püspök. Az eseményre várhatóan mintegy kétmillió zárandok érkezik, akik fogadására a brazil egyházmegyéék és a helyi katolikus szervezetek már készen állnak. A rendezvényre hatvanezer önkéntest mozgósítottak. De hogyan zajlik a felkészülés? Az előkészületekben aktívan résztvevő egyik fiatal így beszél

erről: „A leglényegesebb a lelki készüllet. Ha nem készülünk fel a világtalálkozóra, akkor fennállhat a veszélye, hogy amint visszatérünk a hétköznapi világába, elveszítjük mindazt, amit Isten adni szeretne abban a pár napban. Ezért szerintem érdemes lelkileg felkészülni, akár különböző képzések, akár lelkigyakorlatok segítségével. Érdemes keresni egy csoportot vagy egy mozgalmat is, ahol részt vehetünk különböző programokon, melyek segítenek bennünket abban, hogy szívünk jó földdé váljon és a riói Ifjúsági Világtalálkozó után sok-sok gyümölcsöt hozzunk. Jó készülletet mindenkinek!” ■

NE ZÁRKÓZZATOK BE! MENJETEK KIFELE!

Többek között erre hívta meg Ferenc pápa pünkösdi vigíliáján a Szent Péter téren és környékén összegyűlt mozgalmakat, új közösségeket, világi társulásokat, amikor négy kérdésükre válaszolt.

A jelenlévők nagy figyelemmel hallgatták a válaszokat, melyek spontánul hangzottak, akkor is, ha a pápa előtt előre ismertek voltak. „Szentatya, hogyan jutott el életében a hit bizonyosságára és milyen utat javasol, hogy mindenki legyőzhesse a hit törekenységét?” – volt az első kérdés, melyre a pápa saját történetének felidézésével válaszolt. „Abban a kegyelemben volt részem, hogy olyan családban nevelkedtem, ahol a hitet egyszerűen és konkrétan éltük meg, de mindenekelőtt a nagymamám volt hatással a hitemre.” Hangsúlyozta, hogy az igehirdetésnek a családban kell történnie, mert „a hitet nem az elvont dolgokban találjuk meg, hanem mindig egy személy mondja el nekünk, hogy ki Jézus.” A hit törekenységét akkor lehet legyőzni, ha nem félünk, mert „tudjuk, hogy törekenyek vagyunk, de Isten erősebb!”

A második kérdésre, mely a hit hatékony hirdetésére vonatkozott, a pápa így válaszolt: „Csak három szót mondom. Az első: *Jézus*. Ki a legfontosabb? Jézus. Ha szervezettekkel és más, egyébként szép dolgokkal megyünk előre, de Jézus nélkül, akkor ez nem működik. (...) A második szó az *ima*. Tekintsünk Isten arcára, de mindenekelőtt érezzük, hogy Ő ránk tekint. (...) Engedd, hogy az Úr rád tekintsen! Amikor ránk tekint, erőt ad, segít, hogy tanúságot tegyünk Róla. (...) A harmadik pedig a *tanúságtétel*. A hitet csak a tanúságtétellel lehet továbbadni, és ez szeretet. Nem a gondolatainkkal, hanem a megélt evan-

géliummal, azzal az étellel, amit a Szentlélek visz végbe bennünk. Együttműködés ez köztünk és a Szentlélek között, ami elvezet a tanúságtételhez. (...) Nem kell sokat beszélni, hanem az életünknek kell beszédesnek lennie.

Arra a kérdésre, hogy hogyan élhetünk, mint szegény egyház a szegényekért és hogyan tudunk hatékonyan és konkrétan hozzájárulni a jelenlegi súlyos válság leküzdéséhez, mely a közérkölcstről szól, Ferenc pápa a következőt felelte: „A legnagyobb hozzájárulás az, ha éljük az evangéliumot. Az egyház nem politikai mozgalom, nem egy jól strukturált szervezet.” Rámutatott arra, hogy amikor az egyház nem kormányzati szervezetté válik, elveszíti az ízét és csak egy üres szervezet, ahol a hatékonyság üti fel a fejét, ami nagy veszély. A válsággal kapcsolatban világossá tette, hogy nemcsak gazdasági vagy kulturális jellege van, hanem az ember válságáról is szól. „A válságban sem gondolhatunk csak saját magunkra. Nem zárkozhatunk be magányunkba, abba, hogy elbátortalanodtunk, és képtelenek vagyunk szembenézni a problémákkal. Kérlek benneteket, ne zárkózzatok be! Ez veszélyt jelent: bezárkózunk a barátainkkal a plébániánkba, a mozgalmunkba azokkal, akik hozzánk hasonlóan gondolkodnak. De tudjátok, hogy ilyenkor mi történik? Amikor az egyház bezárkózik, megbetegszik. (...) Az egyháznak ki kell lépnie önmagából. Hová? A lét peremterületeire. Bármilyenek is legyenek, de oda kell kilépni. (...) De mi történik akkor, ha valaki kilép önmagából? Az történik, ami mindenkiel megtörténhet,

A Szent Péter téren idén Pünkösdkor megrendezett találkozón Ferenc pápa üzenete a nyitásról és a találkozás kultúrájának megteremtéséről szólt.

aki kilép otthonából az utcára, hogy balesetet szenved. Azt mondom nektek: ezerszer inkább szeretnék egy balesetes, egy balesetet szenvedett egyházat, mint a bezárkózás miatt megbetegedett egyházat! Menjetez kifelé, menjetez ki! (...) Ebben az a fontos, hogy találkozzunk valakivel. Ez a találkozás számomra nagyon fontos. Találkozás a többiekkel. Miért? Mert a hit találkozás Jézussal, és nekünk ugyanazt kell tennünk, amit Jézus tett, találkozni a többiekkel. (...) Hitünkkel meg kell teremtenünk a „találkozás kultúráját”, a barátkozás kultúráját, azt a kultúrát, ahol testvérekre találunk, olyanokra, akik nem úgy gondolkodnak, mint mi, olyan testvérekkel találkozunk, akiknek nem ugyanaz a hitük, mint nekünk. (...) Ha kilépünk önmagunkból, akkor a szegénységgel találkozunk. Ma, ha megfagy egy hajléktalan, annak nincs hírértéke. A hírt a botrány jelenti. Az, hogy ma sok gyereknek nincs mit ennie, az nem hír. Ez súlyos, nagyon súlyos. Nem lehetünk nyugodtak. Nem lehetünk jól nevelt keresztények, akik teológiai témákról beszélgetnek, teázgatnak és nyugodtak.”

A negyedik kérdés a hit megvallására vonatkozott, és arra, hogyan lehet testvéreinknek segíteni, fájdalmaikat enyhíteni, amikor igen kevés lehetőség van helyzetük megváltoztatására.

Az evangélium hírüladásához két erényre mutatott rá a pápa, az egyik a bátorság, a másik a türelem. „A keresztények szenvednek – állapította meg – és ma több mártír van, mint az egyház történetének első évszázadaiban. Igen, több van. A vértanúság sohasem legyőzöttséget jelent, hanem annak a tanúságtételnek a legmagasabb fokát, melyet meg kell mutatnunk. Úton vagyunk a vértanúság felé, a kis vértanúság felé, amikor lemondunk valamiről, vagy megteszünk valamit.” Testvéreinket akkor tudjuk segíteni – mondta a pápa –, ha éreztetjük velük, hogy osztozunk helyzetükben és imádkozunk értük. Fel is tette a kérdést: „Imádkoztok ezekért a testvérekért? Minden nap imádkoztok értük? Ezek a testvérek az élet és a halál határán vannak. Minden embernek szabadon kell tudnia gyakorolni a vallását, bármilyen hitű is. Miért? Mert minden ember Isten gyermeke.”

Majd ezzel a mondattal zárta válaszait: „Ne felejtsetek el: az egyház nem zárkózhat be magába, hanem kifelé kell fordulnia, a lét peremterületei felé.”

Forrás: vatican.va ■

ALKOTÓ

Igazi művészet

Sudár Balázs, germanista

Amit egy alkotó a műtermében kreál, nem biztos, hogy automatikusan műalkotás, még kevésbé lesz életművének gerince. Számomra ezek tipikusan azok a művek, amelyek megvalósítása – néha akár az alapötletet is beleértve – nem haladja meg egy kísérletező kedvű tizenéves alkotásainak fantáziaszintjét.

Sokszor az az érzésem, hogy a hasonló műalkotások inkább csak az alkotó hobbijának kiélésére szolgáltak, és csak az utókor kezdte azokat – például mert a név miatt eladhatóvá váltak – műalkotásnak tekinteni (ha például ugyanezeket más alkotja meg, akkor valószínűleg szemétre kerülnek, mert nincs mögöttük a név, így viszont kiállítási darabok).

És itt jön a még nagyobb kérdés: ha ezek is műalkotások, akkor mi is az alkotó célja ezekkel a műalkotásokkal? És mi a befogadó elvárása a műalkotásokkal szemben?

A piaci szabályokhoz hasonlóan azt gondolom, a művészetnek is az ad létjogosultságot, ha van mondanivalója, és arra talál befogadót. Művész az, aki mondanivalóval tölti meg, amit alkot, még ha nem is feltétlenül ez a célja. És művészet az, ami befogadót talál, még ha nem is a művész életében. Az igazi művészet esz-köz. Közvetít. A posztmodern művészet egyértelműen előtérbe helyezte a formát, céljává tette az eszközt, így nincs amit közvetítsen. Nem maradt mondanivalója. Adott formát legyártani egy szakmunkás is tud, ez nem művészet. Gondolkozz el, formai brillírjaid mit mondanak a közönségnek? Ügyes vagy? Szakmunkás vagy! Kaptak tőled valamit, amit más eddig nem adott nekik? Művész vagy!

Az igazi művész alázatos, tudatában van kicsinységének, és főleg ha keresztény, annak is, hogy kitől kapta adottságait és a hivatását. Kicsinységedet abból tudod lemérni, hogy figyelsz a kritikákra és felméred a javulás, a növekedés jelentőségét. Jaj neked, ha mindenki elismer, valószínűleg csak a dicséretet hallod meg! Ha nagyobbak képzeled magad másoknál, soha nem leszel tudatában kicsinységednek, nem látod, miben kell fejlődöd, így soha nem leszel nagyvá. ■

ERÉNYEK

Kényelmi övezet

Aradi Rita, tanár

Bármerre nézek a környezetemben, mindenhol azt reklámozzák, hogy hol keressem a saját kényelmemet és saját magamat. Szlogenek, fotók, mindenféle és fajta hirdetések árasztanak el, hívnak a jóleső komfortérzésre. „Itt vagyok önmagam”, „Nekem való minőség, nekem való márka” – hogy csak kettőt idézzek.

Úgy gondolom, az életünknek igazából nem az éntünk és a kényelmünk körül kellene forognia.

Hogyan tudunk ebből a vonzerőből kiszabadulni?

Nem ezért élünk, nem ennek kellene napjainkat kitöltenie, hanem annak, hogy a másik ember felé fordulunk.

A napokban hallottam egy frappáns mondatot: „Az élet ott kezdődik, ahol átléped a kényelmi övezetedet.” Nagyon megtetszett és elgondolkodtam rajta.

Ha ezt sikerülne megélnünk, könnyebb lenne lépni a többi ember felé is, és észrevenni a szükségleteit...

Gyakran járok orvoshoz. Igyekszem, hogy ott se magamat helyezzem a középpontba, hanem kilépek saját komfortzónámból és kérdezem az orvostól, ő hogy van; napközben pedig gondolok rá.

Fiatalokkal is átrágtuk ezt a témát. Megnéztük, hogy életünkben hol vannak azok a pontok, ahol nehéz átlépni a kényelmi övezetünket. Megállapítottuk, hogy ha van pénzünk, és másnak szüksége van rá, akkor adjuk oda neki, még akkor is, ha nehéz. Vagy akkor is átléphetjük, ha lemondunk olyan dolgokról, amiket már nem használunk, de fontosak nekünk (például valamilyen ruha). De akkor is, amikor este hamarabb megyünk aludni, hogy reggel fel tudjunk kelni. Sokszor nem könnyű a másik korosztályhoz odalépni, kényelmesebb a velünk egyformával beszélgetni. Itt is az segít, ha átlépjük a komfortzónánk határát. Aztán arra is rájöttem, hogy nem kell megváltanom a világot. Nekem csak szeretnem kell azt a testvért, helyzetet, akit vagy amit Isten élém, mellém helyez. És itt, ebben léphetem át a kényelmi övezetem határát, hogy odaadom neki ötletemet, időmet, szívemet, kezemet, meghallgatásomat, befogadásomat...

Ferenc pápa szavaiban is visszhangozni hallom a biztatást, hogy lépjük át kényelmi övezetünket, hogy beléphessünk az ELETBE. ■

KUTATÁS

A betegágy mellett

Dr. E.C.G., neurológus

Klinikánkon a betegágy mellett oktatónk, és aki szeretne többet tudni a hallgatók közül, annak lehetősége van bekapcsolódni a kutatásba. Ebben a tanévben öt hallgatóm vesz részt ilyen klinikai orientációjú kutatásban, ahol az eredmények a beteggel való kapcsolatból születnek, és több korábbi hallgatóm PhD-sként vagy akár máshol dolgozó orvosként társul hozzánk. A közös munka egy beszélgetéssel indul, ahol igyekszem két vagy több hallgatót ugyanarra a témára ráállítani, különböző megközelítéssel.

Az egyik konkrét esetben például az egyik hallgató a fejfájás-roham kezelési módját, a másik pedig a megelőzést vizsgálta. Együtt átnézték 300 beteg kórrajzát, közös keretben kutattak és mindketten ugyanarról témáról tartottak előadást, más-más megvilágításban. Ez a közös munka segítség nekem is, mert nem lenne időm átnézni 300 esetet, én pedig segítek nekik a tudományos feldolgozásban, és ők is segítik egymást.

Közösen beszéljük meg, hogy ki-ki milyen előadást tud majd ebből tartani az adott témából, és hogyan használhatja ki azt személyes karrierépítése szempontjából. Közös cikkek is születnek, van, amit ők írnak és én lektorálom, van, amit én írok, és ők társszerzőként segítenek.

A hallgatóim meglepetéssel és örömmel fogadják mind a beteg-közeli kutatást, mind pedig ezt a kölcsönösségen alapuló megközelítést. A tudományos munkában általában teljesen más szemlélet uralkodik, a kutatók védik egymástól saját eredményeiket, mert attól tartanak, hogy gondolataikat más használja fel, és más jut előrébb.

Az egyéni eredmények nálunk sem oldódnak fel a közösben, a közös munkának pedig sok előnyét látom. Mindenkinek kevés az ideje, a hallgatók közül sokan dolgoznak, hogy tanulhassak, és ha megosztjuk egymással eredményeinket, akkor hozzáférünk olyan tudáshoz, amire időhiány miatt egyedül nem lennénk képesek. De ennél fontosabb a közös gondolkodás termékenysége, itt érhető tetten igazán a kölcsönösség számos előnye. Egyik hallgatómnak pl. olyan eredeti ötlete támadt, amiből - többekkel együttműködve - valószínűleg új gyógyszer fog születni. ■

Fotó: Sándor Balázs

Ha nagyobbak képzéled magad másoknál, soha nem leszel naggyá.

„Az élet ott kezdődik, ahol átléped a kényelmi övezetedet.”

A klinikai munkában tetten érhető a kölcsönösség számos előnye.

Fotó: Papp Csábor

BE THE BRIDGE!

TALÁLKOZÓ JERUZSÁLEMBEN

Ki ne emlékezne a Genfest motójára, mely hídverésre, kapcsolataink építésére hívott meg kultúrától, vallástól, világnézettől függetlenül? A tavalyi budapesti találkozó tízezreket inspirált, főleg fiatalokat, de idősebbeket is. Személyes elköteleződések történetek általa, kezdeményezések születtek, melyekre hivatalos szervek, köztük az ENSZ is felfigyeltek. Nyolc hónap elteltével Jeruzsálem adott helyet annak a kongresszusnak, mely továbbvitte a Genfesten indított gondolatot. A mottó itt már így hangzott:

A GENFEST ÉVÉNEK ZÁRÁSÁRA IZRAELBEN KERÜLT SOR, IDE ÉRKEZTEK ÁPRILIS VÉGÉN A FÖLD ORSZÁGAIBÓL AZ ÉRDEKLŐDŐ FIATALOK, KÖZTÜK EGY MAGYAR CSOPORT IS. ZÁRÁS HELYETT ÚJ FEJEZET NYÍLT...

dozza, ami kihívás és egyben felhívás arra nézve, hogy a béke városa legyen.” A kongresszus nem csupán itt zajlott, hanem sok más helyszínen is Palesztina és Izrael határvidékén, azokon a történelmi területeken, ahol Jézus is járt. „Sok konfliktus és nehézség van ebben a térségben – folytatta Szabina. – Nem annyira az emberek között, inkább politikai szinten. Rendkívül szigorú ellenőrzések történnek ott állandó jelleggel. Az utcákon fiatal, gépfegyverrel felszerelkezett katonák egész seregét lehetett látni. Mégis az volt a benyomásunk, hogy jó helyet választottunk. Megosztottságban jól élhető az egység, ami a mi üzenetünk, és ami a találkozó felhívása is.” Csabít érezhetően megfogta az a helyzet, amibe kerültek. Erről így mesél: „Rengeteg ellenőrző ponton kellett áthaladnunk, döbbenetes volt látni, hogy szinte gyerekeket is besoroznak. Mindezekkel együtt az volt a benyomásunk, hogy a média felnagyítja azt a problémát, ami ott van a hétköznapi emberek szintjén. Amit a televízióban látunk vagy olvasunk az interneten, az nem egészen fedi a valóságot. Ezt meg is tapasztaltuk.

Palesztinában például az ortodox keresztények és a muzulmánok békében élnek egymás mellett. Találkozónk második napján vendégünk volt Betlehem polgármestere, aki arról beszélt, hogy a testvériségnek kellene irányítóként szolgálnia a népek közötti kapcsolatban a világ bármely részéről legyen is szó. Rámutatott arra, amit mi magunk is éreztünk: a legnagyobb probléma egyértelműen a párbeszéd hiánya.”

A találkozó keretében a fiatalok részt vettek egy szimpóziumon is, melynek témája a testvériség volt. „Az egyik meghívott professzor – folytatja Anna – röviden felvázolta, mi is jellemző erre a megvalósításra váró fogalomra. Először is kiemelte, hogy magunk választjuk, szabadon. Senkiből nem lehet kikényszeríteni a testvériséget. A másik ember javát kell, hogy szolgálja, illetve fontos, hogy nem véletlenszerűen jön létre, hanem dolgozni kell rajta, fáradságot nem kímélve. Szintén lényeges, hogy általa az egységre törekszünk, valamint ide tartozik az is, hogy a testvériség egy olyan tapasztalat, amire közösen teszünk szert, nem egyedül.”

Betlehem polgármestere szerint a testvériségnek irányítóként kell szolgálnia a népek közötti kapcsolatokban a világ bármely pontján.

Be the bridge! (Legyél Te a híd!) Művészeti és kulturális események, műhelymunkák és egy nemzetközi szimpózium várták az odaérkező fiatalokat. Magyarországról is indult egy delegáció, hogy részt vegyen az eseményen. Szabina rögtön kiemeli a helyszín szimbolikus értékét. „A zsidó, a muzulmán és a keresztény világ találkozása. A találkozó színhelyéül azért választották Jeruzsálemet, mert ez a település az ellentétek városa, különböző népek és vallások jelenlétét hor-

Fotó: Papp Csábor (2)

Fotó: Domenico Salinas

A program szimbolikus pillanata volt, amikor a fiatalok felvonultak ahhoz a lépcsőhöz, ahol a hagyomány szerint Jézus az Atyához imádkozott, hogy legyenek mindnyájan egy.

voltam, amikor édesapám otthagyt bennünket édesanyámmal, hogy máshol éljen. Minden este a szobám ajtajának kulcslyukából láttam, hogy az anyukám sírva jön haza a munkából. Abban az időben egyre nagyobb lett bennem a harag és a gyűlölet édesapám iránt és az évek múltán ez egyre jobban hatalmába kerített. Ha az apukámról kérdeztek, mindig csak annyit mondtam, hogy meghalt. És számomra valóban halott volt. Ez akkor változott meg bennem, amikor részt vettem a Genfesten. Sokak tapasztalatát hallottam, akiknek sikerült megbocsátani, különösen egy lányét, akinek a története nagyon hasonlított az enyémhez. Ez elgondolkodtatott és megkérdőjelezte, amit addig helyes viselkedésnek tartottam... A Genfest után elhatároztam, hogy megbocsátok az édesapámnak mindazért, amit az anyukámmal és velem tett. Abban a pillanatban nagy béke töltött el. Megkönnyebbültem, mintha egy nehéz zsákot vetek volna le a vállamról. Most már értem, mit jelent igazán megbocsátani és szeretni.”

A jeruzsálemi találkozón részt vevő néhány száz fiatal és a kongresszust az interneten figyelemmel kísérő százezrek elhatározása tehát nem más, mint amiről Chiara Lubich is beszélt 1997-ben az ENSZ amerikai székházában. „A felfedezések korát éljük, rengeteg az újdonság, a kommunikációs eszközök rohamosan fejlődnek, a technika egyre fejlettebb. Ami nem fejlődött a világban, az a lelki oldal. A világnak lelki többletre van szüksége, több szerepre van szüksége. Ezt kell vinnünk a világba.” ■

Ezekon a pontokon alapul a Genfesten meghirdetett Egyesült Világ Projekt is, amihez a személyes elköteleződésen túl olyan személyek és közösségek csatlakoznak, akik rendszeres akciókkal az egyetemes testvériségért tevékenykednek, és ezáltal létrehozják a „testvériség szigeteit”. A jeruzsálemi konferencia során kitértek a projekt helyzetére és egyértelműen a folytatás mellett döntöttek. Az aláírásgyűjtés és a testvériség szigeteinek gyűjtése is tovább tart. A projekt nemzetközi felelősei, Mariagrazia és Francesco így számoltak be a kezdeményezés alakulásáról. „Tavaly Budapesten 12000 fiatal vett részt a Genfesten és félmillióan voltak összekötötésben velünk a világ minden részéről – kezdi Mariagrazia. – Akciónk abból a megállapításból indul ki, hogy a testvériség az emberiség életének mozgatórugója. Halaszthatatlan feladatunk, hogy ennek életet adjunk. Ezért kezdtük felszínre hozni a környezetünkben megélt testvériséget és megfigyelni történelmi erejét.” „Többen vagyunk, mint gondolnánk! – veszi át a szót Francesco. – Egy globális háló kezd

kialakulni. Idáig körülbelül negyvenezer aláírást gyűjtöttünk és számuk napról napra növekszik! Az egész alapja az „arany szabály”, azaz „Tedd azt másokkal, amit szeretnél, hogy veled tegyenek!”, mely a legtöbb kultúra és hagyomány lényege. Sok ötlet merült már fel a kezdeményezés előmozdításához... például a következő napokban Ecuadorban hatezer fiatal találkozik, hogy csatlakozzon a projekthez. Nemrégiben néhány fiatalt fogadott az UNESCO Franciaországban, Portugáliában, Uruguayban és Magyarországon is. Komoly eredmény, hogy a braziliai szövetségi szenátus egyik ülésén bemutathattuk a projektet és érdeklődéssel fogadták a képviselők. Nap mint nap azt látjuk, hogy fontos célok előtt állunk. Most nem lassíthatunk!”

Egy indiai fiatal így válaszolt, amikor arról kérdeztük, neki mit jelent részt venni ebben a kezdeményezésben. „Blossomnak hívnak. A testvériség építésében számomra most a megbocsátás a legfontosabb. Ez egy rövid szó, és nehéz megélni, de végtelen öröme és békére vezet. Hároméves

Felelősséggel egymásért

Van egy nagyon egyszerű módja annak, hogy megvizsgáljuk, rendben vagyunk-e Istennel. Akkor vagyunk rendben Istennel, ha rendben vagyunk az emberrel. Akkor szeretjük az égben levő Egyet, ha szeretjük a földön a másik embert. Azt lehet mondani, hogy a testvért azért kaptuk, hogy emlékeztessen, a hasonlóság miatt, Istenre.

Én nem szeretném, hogy megrágalmazzanak, éhes legyek, nem örülnék annak, ha nem lenne otthonom és munkám... és amennyiben erre lehetőségem van, azon kell fáradoznom, hogy a többieket is tiszteljük, legyen ennivalójuk, otthonuk, munkájuk, és töltsé be őket az öröm. Így létrejön egyfajta egyenlőség, vagyis, ahogy én bánok a testvérral, úgy bánik Isten velem; ahogy a testvér bánik velem, úgy bánik Isten velem.

Azt lehetne mondani, hogy Isten az első, aki valóra váltja az evangélium alapvető parancsát: „Szeresd felebarátodat, mint önmagadat.” és Istenként szeret, vagyis végtelenül. Valóban az ilyen szeretet arra ösztönöz, hogy egy legyünk vele, és részesedjünk természetében. Nem ezért lett Isten életünk részesévé? Egy szintre helyezte

magát velünk, hogy lehetővé tegyük az együttélést vele. Az individualizmus megfojtja a lelket, mert bezárkózik a személyes kizárólagosság burkába és felnagyítja az egót, így hiányzik a keringés, megszűnik a meleget adó tűz. A lélek szenved a hidegtől, a fagyosság kioltja. De elegendő az, hogy valaki nekilásson egy testvért szeretni, mert miközben felmelegíti a testvér lelkét, a sajátját is felmelegíti. Szoktak bennünket figyelmeztetni, attól óvni vagy egyenesen meg is tiltják, hogy kapcsolatot tartsunk ezekkel vagy azokkal az emberekkel... Jézus viszont pont a szamaritánussal beszélgetett, amin övéi megbotránkoztak. Azt akarta, hogy hagyjuk ott a kilencvenkilenc juhót és menjünk az egy elveszett keresésére. (...)

Hányszor esik meg, hogy a bűnöző olyan valaki, aki nem kapott elég szeretetet, és a bíróságon a bírák felett függő kereszt (ez Olaszországban régen kötelező volt, a szerk. megjegyzése) ezt ismételhethetné: „Aki bűn nélkül való, az vesse rá az első követ.” Hány testvér vészett el, mert mi elhagytuk őket!

Fordította: Tóth Judit

Forrás: *Igino Giordani: A testvér*

CN kiadó 2011

**Ahogy a
testvér bánik
velem, úgy
bánik Isten
vele**

KI A TESTVÉR?

Az Ószövetségben kifejezésre jut az ember nagysága, méltósága és az, hogy ki az ember Isten teremtő szándéka szerint.

Nyúljunk vissza a Teremtés könyvéhez: „Isten így szólt: 'Teremtsünk embert képmásunkra, magunkhoz hasonlóvá'. Isten megteremtette az embert, saját képmására alkotta...” (Ter 1,26-27). (...)

A különbség az összes többi lényhez és az állatokhoz képest, amelyeket Isten „fajuk szerint” teremtett (Ter 1,25), abban áll, hogy csak az embert teremti „saját képmására” (Ter 1,27). Az ember tehát az egyetlen lény, akinek közvetlen és személyes kapcsolata van Istennel: előtte áll, az Ő képmása, és azt mondhatja neki, hogy „Te”. Ez az Istenhez fűződő különleges kapcsolat ember voltának alapvető alkotóeleme.

„Az Istennel való kapcsolat emberségünknek nem csupán külsődleges járuléka – mondja Westermann –; sőt, az ember úgy van megalkotva, hogy ember-volta Istennel való kapcsolatából érthető meg.”¹ (...)

Az Ószövetség mindenekelőtt azt tanítja, hogy az ember teremtmény: Isten teremtménye; ennél fogva – mint teremtmény – a lét síkján radikálisan különbözik Teremtőjétől, és teljességgel függ tőle. Ennek a függőségnek azután egzisztenciális síkon kell kifejezésre jutnia. „Az Istenhez fűződő élő kapcsolat hozzátartozik a teljes emberi léthez. Az Isten nélküli embert az Ószövetség elveszettnek tekinti (...) és olyanak, aki létében torzult el.”²

Az Ószövetség számára ezen felül az ember olyan teremtmény, akit szeretni kell. Isten a Leviták könyvében megparancsolja: „Ne táplálj gyűlöletet szívedben testvéred iránt. Fedd meg embertársadat, és akkor nem osztozol a bűnben. Ne légy bosszúálló és ne gyűlölkjél néped fiaival. Szeresd embertársadat, úgy, mint magadat. Én vagyok az Úr” (Lev 19,17-18). És egy másik helyen: „A veletek lakó idegen olyan legyen számotokra, mint a közületek való, és szeresd úgy, mint saját magadat, hiszen ti is idegenek voltatok Egyiptom földjén” (Lev 19,34).

Amikor a zsidó nép azt hitte, hogy Istent kielégítheti csupán a vallásos kultusszal, az Úr elküldte a prófétákat, akik belső megtérésre hívták a népet. Ez a felebarát iránti szeretetben konkretizálódott, amely egyúttal tanúsította az Isten iránti szeretetet is.

Valóban megfigyelhetjük, hogy ahol semmibe veszik Isten törvényét „az emberek közötti kapcsolatban, és Istent csak a kultuszban keresik, ott Isten egy személytelen, mágikus erőforrássá redukálódik, akivel üzleti rutinnal és tisztelet nélkül lehet bánni”.³

Amikor a próféták látták, hogy a kultusz által a vallás lényege változott meg, nem volt más válaszüzésük, mint hogy radikálisan elutasították ezt a kultuszt⁴, amely Isten haragját és ítéletét vívta ki:

„Megvetem, gyűlölöm ünnepeiteket, ünnepeiteket nem tetszenek nekem; amikor áldozatot mutattok be... ételáldozataitokat nem szívlelhetem... Vigyétek előlem harsány éneketeket, hárfáitok hangját hallani sem akarom! Mint a víz áradjon inkább az igazság, mint sebes patak az igazságosság” (Ám 5,21-24). (...) „Mert nem az áldozat kell nekem, hanem a szeretet, nem az égőáldozat, hanem az Isten ismerete” (Oz 6,6). „Ha kiterjesztitek imára kezeteiket, elfordítom szememet. Akármennyit imádkoztok is, nem hallgatok oda. (...) Tanuljatok tőlem jót tenni: keressétek az igazságot, segítsétek az elnyomottakat, szolgáltassatok igazságot az árváknak s védelmezzétek az özvegyeket” (Iz 1,15-17). (...)

A különböző tettek közül egy különösen tetszik Istennek: összetörni a bilincset, szabadon bocsátani az elnyomottakat. Az egyiptomi száműzetésnek és rabszolgaságnak, majd Isten szabadító közbelépésének a megtapasztalása megtanította Izraelt arra, hogy új módon értékelje a szabadságot.

Az Izaiás által felsorolt többi tett a szükséglet szenvedők megsegítésének hagyományos formái. Elvonulnak szemünk előtt a társadalom legelesettebbjeinek

„A szegény embereknek apjuk voltam...” (Jób 29,15)

Foto: Papp Gabor

tömegei: a nincstelenek, a tönkrementek, a rabszolgák, a foglyok, az éhezők, a csavargók, a koldusok. Az utolsó ítélethez hasonló kép ez (vö. Mt 25,35 k.). Isten arra hív fel, hogy siessünk segítségükre, és „ne forduljunk el embertársaink elől” (Iz 58,7). A szó szerinti fordítás így hangoznék: „ne rejtőzz el, ne fordulj el (mintha nem látnád) (vö. MTörv 22,1) testedtől”, azaz attól, aki a te tested. Az összefüggésből kivethető, hogy ez minden emberre vonatkozik, nemcsak a honfitársakra, ahogyan a zsidók általában értették (vö. Jób 31,15).

Mennyire szépek Jób könyvének következő szavai: „hogyha kért, felkaroltam a szegényt; meg az árvát is, ha nem talált gyámolt. A veszni indulónak rám szállt áldása, s az özvegy szívébe is örömet loptam. A vaknak úgy szolgáltam, hogy a szeme voltam, a sántának meg én voltam a lába. A szegény embereknek apjuk voltam, a jövevények ügyét rendjén kivizsgáltam” (Jób 29,12-13; 15-16). (...)

Végül az Ószövetségből sem hiányoznak az intések az ellenségszeretetre: „Ha ellenséged éhes, adj neki

kenyeret, hogyha meg szomjas, adj neki vizet. Így izzó parazsat gyűjtesz a fejére, és majd megfizet neked az Úr” (vö. Péld 25,21-22).

Izaiás népe várta az Újszövetséget. Azt az Újszövetséget, amelyet az Úr a maga végtelen jóságában a Mozgalmon keresztül is meg akart világítani azáltal, hogy az első naptól kezdve hangsúlyozta a felebaráti szeretetet, mint az istenszeretet igazi és alapvető kifejeződését.

Fordította: Tomka Ferenc

Forrás: Chiara Lubich: *Jézus a testvérben*

Új Város 2013

¹ C.WESTERMANN, Genesis 1 Teilband Genesis1-11, in *Biblischer Kommentar, Altes Testament*, I, p. 217-218.

² G. HIERZNERBERGER, in A. Grabner-haider, *Praktisches Bibelllexikon*, Freiburg 1977, col. 740.

³ W. EICHRODT, *Theologie des Alten Testaments*, I, Gottingen 1968, p. 244.

⁴ Vö. U.o.

Jó tettekkel az igazságtalanság ellen

„De ha jót cselekesztek és ugyanakkor türelmesen szenvedtek, ez értékes Isten előtt.” (1Pét 2,20)

Amikor Péter apostol arról beszél a közösségeknek, hogy hogyan lehet konkrétan megélni az evangélium igazi lelkületét, különös módon odafigyel a közösség minden egyes tagjának életkörülményeire, életállapotára.

Itt éppen azokhoz a rabszolgákhoz szól, akik megtértek, s akiknek – mint ahogy az akkori társadalomban élő minden rabszolgának – teljesen igazságtalanul sok meg nem értést és bántalmazást kellett elszenvedniük. Tágabb értelemben ezek a szavak minden olyan emberre vonatkoznak, akik valamikor és valahol meg nem értéseket és igazságtalanságokat kénytelenek elviselni felebarátaik részéről, legyenek azok feletteseik vagy velük egyenrangúak.

„De ha jót cselekesztek és ugyanakkor türelmesen szenvedtek, ez értékes Isten előtt.”

Az apostol azt kéri ezektől az emberektől, hogy ne ösztönös viselkedéssel válaszoljanak ezekben a helyzetekben, hanem a Jézus által tanúsított magatartás szerint cselekedjenek. Arra buzdít, hogy szeretettel válaszoljanak, kegyelmet, azaz Isten által megengede-

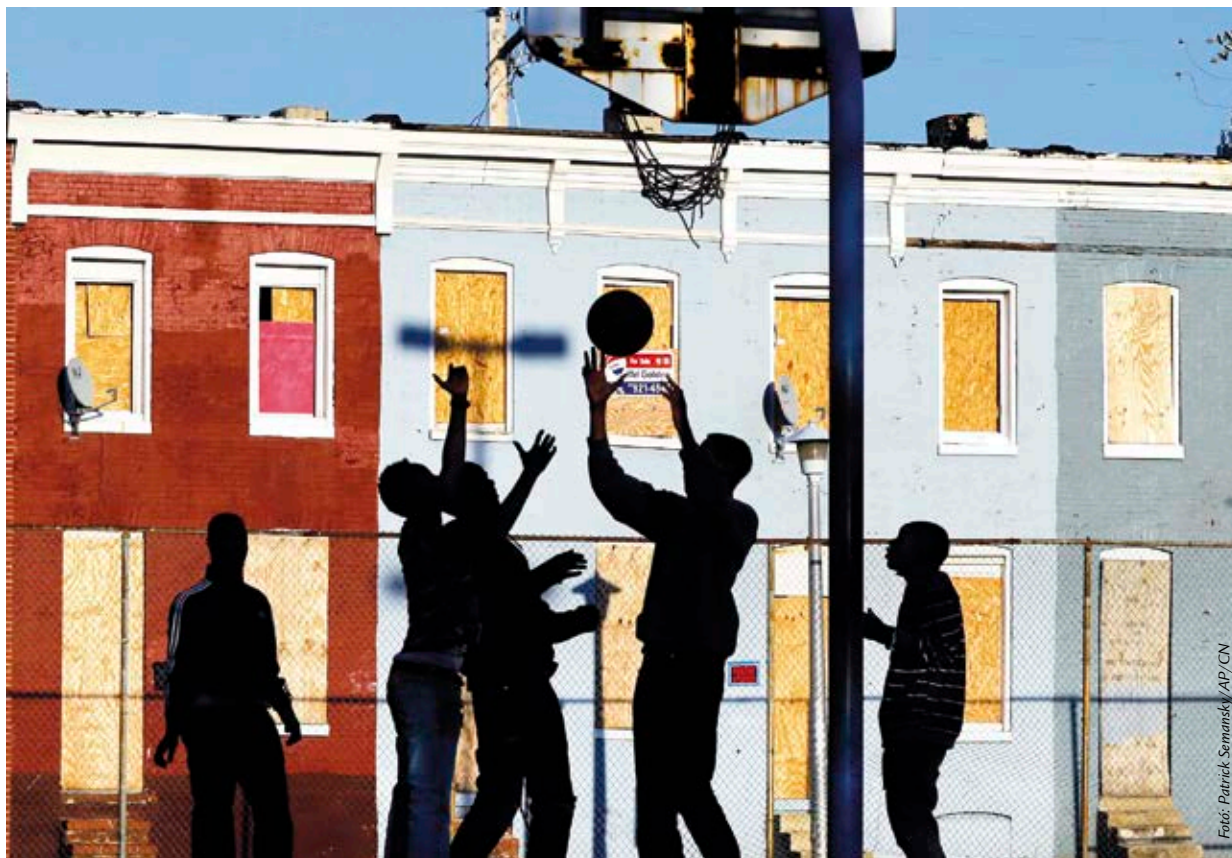
ttet lehetőséget lássanak a nehézségekben és a meg nem értésekben, hogy bizonyágot tegyenek az igazi keresztény lelkületről. Ily módon, a szeretet által Krisztushoz tudják majd elvezetni azokat is, akik meg nem értést tanúsítanak velük szemben.

„De ha jót cselekesztek és ugyanakkor türelmesen szenvedtek, ez értékes Isten előtt.”

Vannak néhányan, akik ezekből vagy ezekhez hasonló szavakból kiindulva azzal vádolják a kereszténységet, hogy a minden körülmények közötti megbocsátás hirdetésével elaltatja az emberek lelkiismeretét, és nem ösztönzi őket eléggé az igazságtalanságok elleni harcra.

Ez azonban nem így van. Jézus nem azért kéri tőlünk, hogy szeressük azokat is, akik nem értenek meg vagy bántanak bennünket, mert érzéketlenné akar tenni az igazságtalanságokkal szemben, sőt! Azért kéri ezt, mert meg akar tanítani bennünket egy valóban igaz társadalom építésére. Ez úgy lehetséges, ha az igazi szeretet lelkét visszük mindenhová azáltal, hogy mi kezdünk el elsőként szeretni.

A nehézségek közt lehetőséget kapunk a tanúságtételre

Elsődleges kötelességünk, hogy szeressük a másikat

„De ha jót cselekesztek és ugyanakkor türelmesen szenvedtek, ez értékes Isten előtt.”

Akkor hát hogyan éljük az e havi igét? Ma is sokféle módon megnyilvánulhat, hogy nem értenek meg, hogy bántanak bennünket: Kezdve a tapintatlanságtól és udvariatlanságtól egészen a rosszakaratú ítélkezésig, hálátlanságig, sértésekig, az igazi és súlyos igazságtalanságokig menően. Nos, minden ilyen alkalommal is arról a szeretetről kell tanúságot tennünk, amit Jézus hozott a földre, mely mindenkire vonatkozik, azokra is, akik bántanak minket.

Ez az ige arra akarja felhívni a figyelmünket, hogy az igazság és a jog törvényes védelme mellett soha ne felejtjük el, hogy keresztényként elsődleges kötelességünk, hogy szeressük a másik embert, hogy azt az új, megértő, szívélyes és irgalommal teli magatartást tanúsítsuk iránta, mellyel Jézus fordult felénk. Így, még ha védjük is igazunkat, nem fog megromlani a kapcsolatunk, és soha sem fogunk a neheztelés vagy a bosszúállás kísértésébe esni.

Ha így teszünk, Jézus szeretetének eszközeiként mi is Istenhez tudjuk majd vezetni testvérünket. ■

Megjelent: *Új Város*, 1990/05

EGY KIS SZERETETTEL MEGFŰSZEREZVE

MI TÖRTÉNIK, AMIKOR TIZENÉVES KISLÁNYOK ELHATÁROZZÁK, HOGY SZEGÉNYEBB TÁRSAIKON SEGÍTENEK?

A konyhában szimpatikus sürgésforgás, de azért sikerül néhány kislányt kivonni a forgatagból, hogy mondjanak valamit erről a nem mindennapi kezdeményezésről, egészen pontosan az *Egy kis szeretettel megfűszerezve* elnevezésű cégről. 2012 végén kezdtek el gondolkodni arról, hogy mit tehetnének a szegény gyerekekért. Ekkor jött az ötlet, hogy alapítanak egy kis céget, egy kis sütődét, ahol különböző termékeket készítenek eladásra és a „nyereséget” eljuttatják a rászoruló gyerekeknek.

– Miért alapítottátok meg ezt a cégecskét, Villó?

– Örömet akarunk szerezni, igaz, hogy pénzért, de ezt jóra fordítjuk. Mindenki együtt, de nem egyszerre gondolta ki. Megkérdeztük egymástól, hogyan tudnánk a szeretetet növelni egymásban. Mondták egy páran, hogy tudnak sütni és persze főzni is, és ekkor született az ötlet, hogy talán mi is nyithatnánk egy

sütődét, ahol magunk készítenénk süteményt és ekkor vetette fel Silvia, hogy mi lenne, ha megalapítanánk egy céget. Ezután szétküldte az embereknek ezt a hírt és nagyon sokan válaszoltak, hogy kérnek süteményt. Szétküldünk egy igénylő lapot, hogy ki mennyit kér és annak alapján készítjük el „termékeinket”: kókuszgolyót, muffint és pogácsát, de van pizza, csokis sportszelet, sajtos rúd, és a kínálat bővül. A megrendelések számát nem számoltuk össze pontosan, de 80 körül mozog minden alkalommal. Korábban volt Anita pötty, amit az egyik anyuka talált ki. Ez egy banán karika piskóta között, csokiöntettel. A lányok minden alkalom előtt megbeszéljük, hogy mit bővítenek és mit hagynak el. Figyelnek arra is, hogy más országokban élő gyerekeknek is megírják, mi történt egy-egy sütés alkalmával. Sőt, még arra is van idejük, hogy skype-oljanak egyik társukkal, Annával, aki most a családjával egy ideig Angliában él.

– Nekem – veszi át a szót Rita – azért tetszik, mert jó csinálni, együtt vagyunk és közben beszélgetünk, és jó nézni azokat az embereket, akik megveszik ezt tőlünk. És nem mindenkit ismerünk, csak egy részét. Az is jó, hogy nem ismerem a vevőt, de tudom, hogy örülni fog neki. Nem tudom azt, hogy milyen az ízlése, ilyenkor belegondolok abba, én milyet szeretnék és akkor úgy rakom össze a csomagot. Ha ismerem, az nem annyira jó, mert akkor tudom, milyen az ízlése és ha nincs ismeretlen, akkor nincs kihívás. Anna szerint „ez egy csodálatos cél, amit Istennek és az embertársainknak csinálunk. Az a célunk, hogy az országot és az egész világot békében hozzuk össze, mert voltak és most is vannak háborúk. Ezek megszűnését akarjuk, hogy béke uralkodjon a földön. Amikor az emberek kifizetik a sütemények árát, mi azt a pénzt a szegényeknek küldjük el.”

– Mennyire tudtok együttműködni?

– adódik a kérdés, hiszen a gyerekek mellett ott vannak a nagyobb segítők és egy anyuka is, így közel húsz embernek kell valahogy közös nevezőre jutni. – Teljesen jól. A receptet követjük. Minden süteményfelének van egy vezetője, aki segít – ilyen egyszerű itt a munka az egyik kislány szerint.

Fotó: Silvia Szatmari (2)

– Amikor anyának segítesz, akkor is ilyen lelkesedéssel teszed? – Mira egyértelmű igennel válaszol. „Ha kifogyóban van valami, akkor nem vagy csak keveset teszünk bele, például a múltkor nem volt elég zsír és mégis éppen olyan finom lett a pogácsa. Szívesen belemegyek ebbe a történetbe. Otthon is volt olyan, hogy elfogyott valami és akkor anyával egy kicsit másképp csináltuk, de ugyanolyan ízletes lett.”

– Silvia, te vagy ennek az ügynek a szíve-lelke, te hogyan látod ezt a vállalkozást?

– Egyszer egy találkozó alkalmával próbáltuk megérteni, mit tudunk a szegény gyerekekért tenni. Sok ötlet merült fel, de egyszer csak a gyerekek maguk mondták, hogy segítenek otthon főzni és sütni. Ekkor dobtam fel

az ötletet, hogy mi lenne, ha létrehoznánk ezt a céget. Rögtön csatlakoztak hozzá, és ami külön szép volt, hogy látszott, nemcsak a szavak szintjén köteleződtek el, hanem valóban a tettek mezejére léptek. Csoportokat alkottunk, hogy ki mit csináljon. Az egyik csoport a cég nevét találta ki, a másik, hogy mi lesz a kínálat, és ebben ki és mit fog csinálni. Utána jöttek hozzám és mondták, hogy engem is beosztottak, így lettem a szállító.

Nem olyan régen leültünk egy megbeszélésre (nagygyűlésnek neveztük ezt), hogy megértsük, merre tovább. Több dolog is felvetődött, például az eddig megélt közös tapasztalatunk, aminek örülünk. Beszéltünk arról is, miben kell még javulnunk és szóba került a cég jövője.

Megtapasztaltuk a csapatmunkát, örültünk a jól sikerült ételeknek, az egymás iránti bizalomnak, a kölcsönös segítségnek, a felnőttek örömeinek, a sok nevetésnek, és annak, hogy segítünk a szegényeknek.

Javulnunk kell abban, hogy legyünk rugalmasabbak, mindenkire jusson idő, nagyobb legyen az együttműködés, a meghallgatás, több a segítség, nagyobb a csapatmunka és jobban figyeljünk azokra, akik csendesebben dolgoznak. A jövőben jobban kell ügyelnünk arra, mit vállalunk, a szállítás megoldására... erre nem jutott elég idő!

Úgy látjuk, ez egy nagy lehetőség, mert sokakat meg tudunk szólítani, akik nem ismerik az életünket. Mi, a felnőtt segítők is kihasználjuk ezt, és a munkahelyeinken beszélünk a szeretetnek erről a kultúrájáról. ■

Fotó: Domenico Silvano

dött Önhöz. Ezért mindkettőjüknek jobban kellene segíteniük, hogy gyermekük elmozduljon az anyától való elszakadás irányába.

Mindent meg lehet foltozni, nincs olyan probléma, amit ne lehetne helyrehozni, persze kerül valami-be. Az első, amit meg kell tenni, hogy a házaspár eljusson az egyet-értésre. Ez persze hosszabb beszélgetéseket kér. Nem valamiféle drámai párbeszédre gondolok, hanem éppen ellenkezőleg, vidám eszmecsere-re, melyben meg lehet találni a közös irányvonalat. Köztudott, hogy a gyerekek örömteli és vidám légkör-

ben jobban fejlődnek, sokkal jobban, mint ahogy azt elképzeljük.

Ami még fontos lehet, hogy a gyermeket új módon tiszteljük, vagyis azt kell éreznie, hogy elismerjük, értékesnek tartjuk, és nem csak az egyéni teljesítménye miatt. Egyszer az egyik gyerekünk, aki nagyon rendetlen volt, megkérdezte tőlünk, hogy azért szeretjük, amilyen, vagy azért, amit tesz? Megértettük, hogy hibáztunk, és még ma is, ha visszagondolunk erre a történetre, látjuk, hogy van mit javítanunk.

Minden gyermekben hinni kell, és szem előtt kell tartani, hogy minden ember különbözik a másiktól. Van, aki inkább a kétkezi munkát szereti, van, aki szívesebben tanul vagy zenél, stb. Mindenkit a maga eredetiségében kell értékelni és nem feltétlenül szükséges a bennünk levő elképzeléseknek megfelelően alakítani a gyermekeinket.

Az a jó mag, amit a szülők elvetettek gyermekeikbe, ott van a szívükben, és elérkezik az idő, amikor megtalálják magukban a szükséges erőt, hogy megújuljanak, és életük sínre kerül. Most abban a korban vannak, amikor már nem lehet megmondani nekik, mit tegyenek, de panaszkodni sem lehet azért, mert látszólag lusták. Segíteni kell nekik, hogy magukra vegyék a felelősséget. Lehet, hogy nem annyira a tanulás vonzza őket, de bizonyára akad más tevékenység, amit szívesen végeznek.

A megfelelő pillanatban mindenképpen beszélni kell velük, amikor készséget találunk bennük arra, hogy meghallgassanak. Mindenesetre úgy kell velük beszélni, hogy nincs bennünk semmiféle elvárás. Tudnunk kell várni, hiszen minden gyermek máskor érik meg. Egy régi mondás azt tartja: „Ugye nem ültök le egy kis palánta mellé dühöngeni, amiért nem növekszik elég gyorsan? Akkor miért tesztek így gyermekeitekkel?”

Fordította: Tóth Judit
Forrás: CN 2006. július

Sokat veszekszünk a gyermekünk miatt

A férjem és én gyakran veszekszünk gyermekünk miatt, aki már huszonöt éves elmúlt és nem veszi komolyan egyetemi tanulmányait, hanem órákig ül a számítógépe vagy a tv előtt. Apjával nem jön ki, mindig is hozzám kötődött...

aláírt levél

Igaz a megállapítás, hogy az ember nem születik szülőnek, hanem szülővé válik. Ezért fordulhat elő, hogy rossz stratégiát alkalmazunk, ráadásul pont a személyiség megalapozásának legkényesebb időszakában. Az apa-fia konfliktus talán abból adódhat, hogy fiuk túlságosan is erősen kötő-

Amit nem gondolnánk az elején

„Bárkivel létrejöhet egy testvéri kapcsolat...”

Avendéglátásban dolgozom, ez nem kifejezetten az a közeg, ami segít abban, hogy mindenkire úgy nézsek, mintha Jézus lépne be az ajtón. Az első munkahelyemen volt egy olyan kolléganőm, aki teljesen más stílust követett, mint én. Nagyon pontos, nagyon precíz, a háttér munkákra nagyon igényes lány, viszont az emberi kapcsolatokban nehezen nyitott a többiek felé. Kezdetől fogva igen sok konfliktusunk adódott ebből. Ő szépen mindent letisztogatót, letakarított, és tökéletesen vezette a papírmunkát, számomra viszont nem ez volt a fontos. Ráadásul személyiségében is erős alkat volt, tehát nem csupán az volt nehéz, hogy mindent máshogy csinált, hanem az is, hogy ezt milyen stílusban közölte velem. Én azt akartam, hogy ha bejön egy vendég, akkor jól érezze magát, kellemes közegben legyen, holnap visszajöjjön és jó érzéssel töltse el az, milyen emberek veszik körbe. Eleinte sokszor előfordult, hogy amikor bementem dolgozni, kolléganőm üzenete várt egy kis papíron, hogy a kávéfőzőgépet megint nem jól takarítottam le vagy valamit nem jól csináltam. Én pedig nem értettem, miért van benne ez, és miért nem tud elfogadni engem úgy, ahogy vagyok. Sok-sok konfliktus után megpróbáltam átértékelni magamban a helyzetet és megérteni azt, hogy ő miért ilyen. Ahogy egyre

többet beszélgettünk, kiderült róla, hogy az édesapja elhagyta őket, az édesanyja pedig bent lakik egy szociális otthonban és egyáltalán nem tud róla gondoskodni. Már tizenkilenc évesen az édesanyját és saját magát is eltartotta, iskolába járt, mellette pedig dolgozott. Így már egy egészen más kapcsolat tudott kialakulni köztünk: én arra figyeltem, hogy ne azért csináljam meg a dolgokat, mert úgy kell, hanem azért, ha másnap

Bejött a munkahelyünkre, én éppen dolgoztam... két vendég között hátraszaladtunk, befontam a haját, segitettem neki öltözködni, majd a ballagásra vittem virágcsokrot, lógott rajtam a kamera, a fényképezőgép. Próbáltam úgy mögöttem lenni, ahogy szüleim mögöttem voltak minden nehéz helyzetben. A ballagáson volt egy olyan pillanat, amikor a tagozat diákjai megköszönték a mögöttük álló háttérrel a családtagjaiknak, azt, hogy mennyi mindenben segítettek, amikor nem tudtak odaérni valahova a munkahely miatt, vagy hiányoztak valahonnan, vagy az iskolára kellett koncentrálni, stb. Nem szerettem volna ekkor a kolléganőmre ránézni, mert nem akartam, hogy fájjon neki a tekintetem, mert tudom, neki nincs senkije. Amikor vége lett az ünnepségnek, odajött hozzám és azt mondta, hogy szeretné nekem megköszönni ezt az elmúlt időszakot. Annál a mozzanatnál, amikor mindenki a családjának mondott köszönetet, ő rám nézett és nekem mondott köszönetet, mert én voltam az az ember, aki a munkahelyén is, és a magánéletében is tudta őt úgy támogatni, hogy az volt az érzése, van mögöttem egy teljes család. A szeretet művészetében ez a legjobb: bárhova „el lehet vinni”, csak kell egy másik ember, aki mellettünk van. Bárkivel létrejöhet egy olyan testvéri kapcsolat, amit nem is gondoltunk volna az elején. ■

Foto: Manucha Kristóf

megérkezik, akkor lássa, hogy azt a munkát szeretettel végeztem. Ezzel jobb kedvre deríthettem őt. Kezdeti kialakulni köztünk egy nagyon szép kapcsolat. Akkoriban volt az iskolájában a ballagási ünnepség és nem tudott senki sem mögöttem állni úgy, mint ahogy nálam édesanyám, édesapám, kamerával, fényképezőgéppel, mindennel ott álltak mellettem. Szerettem volna az az ember lenni, aki megadhatja neki ezt a háttérrel.

AZ EMBERI BEAVATKOZÁS LÁTHATÓ NYOMAI

Sérülékeny és gyönyörű a Föld

Akár egy modern festménynek is beillene ez a légifelvétel, amit a Yellowstone-i Nemzeti Park hóforrása felett készített Yann Arthus-Bertrand. A magasból, repülőgépről nézve szokatlan, megkapó szépségében tárulkozik fel előttünk a Föld, melynek egyes részleteit látva a fantáziánk is azonnal beindul. A természetfotós fel akarja hívni a figyelmet képeivel, mennyire gyönyörű a teremtett világ, és mennyire tönkretelhető. „Az elmúlt húsz évben bolygónkat fotózva észleltem, hogyan változik évről évre. Az emberi beavatkozás nyomán keletkező sebek jól láthatók a magasból” - nyilatkozta kampánya során, amivel a kormányok és politikusok érzékenységére próbál hatni, SOS beavatkozást sürgetve. Bátor és minél hamarabb meghozott döntésekre van ugyanis szükség környezetünk megóvása érdekében. „Ökológusnak lenni azt jelenti elsősorban, hogy szeretjük az életet és tisztelettel viseltetünk saját magunk és mások iránt - nyomatékosította a francia fotós. - A munkám másból sem állt az elmúlt években, minthogy megörökítsek, megjelenítsek egy szeretetre méltó arcot.” Az ENSZ stockholmi konferenciája 1972-ben a környezetvédelem világnapjának nyilvánította június 5-ét.

Fotó: Yann Arthus-Bertrand

Forrás: CN 2013/04

Fotók: Bernádt Szilvia fotóalbumából (2)

Otthonteremtő igyekezettel

A gyerekek azt utánozzák, amit a felnőttektől látnak. A budapesti József Attila lakótelepi Méhecske óvodában kezdettől fogva egymás befogadására nevelik őket, valamint a környezetük és a természet szeretetére.

Ötéves forma kínai kisfiú ül a medence szélén, és teli torokból éneklí, hibátlan kiejtéssel: „Süss fel nap, fényes nap!” Hasonló jelenetek manapság nem mennek ritkaságszámba a Kárpát-medencében. Igaz, Szilvi néni csoportjában nincsenek kínaiak, de vannak arabok, görög és orosz gyerekek. Ebben a budapesti óvodában, ahol több mint harminc éve dolgozik *Bernádtné Szelőczey Szilvia*, „a szeretet otthonteremt, melyben a különböző kultúrák is otthon lehetnek.” Talán az sem véletlen, hogy mindenki Szilvi nénihez szeretne járni. „Játsszót” tart kéthetente minden gyereknek, ahol népi játékokat tanulnak, és ezért mindannyian jól ismerik.

Nincsenek előítéletek

Az óvó nénit elbűvöli, ahogy együtt játszik három arab gyerek. „Látszik az a kultúra, ahonnan jönnek” – mondja, és elmesél egy esetet. „Karácsonykor az egyik arab kislány nem jött óvodába, és emiatt Vaszím szomorkodott, nagyon hiányzott neki. Két magyar kislány ekkor felöltözött arab módra, kendővel a fejükön, és odamentek Vaszímhoz, rámosolyogtak. Ez a kezdeményező szeretet a másik óvónőt is lenyűgözte. Ekkor mondhattam neki: nézd, amilyenek a mi kapcsolatainkat látják, annak megfelelően viselkednek ők is egymással.”

Nézegetjük a fényképeket: „A gyerekekkel itt fonott kalácsot sütünk, virágot festünk. Szerencsésnek tartom magam ezekért a megihitt pillanatokért, beszélgetésekért. Az a drága kis kéz, ahogy süt! Mit mondjak? Ha egy anya kihagyja ezt, „megérdemli”. Általában a gyerekek azok és nem a szülők, akik elmesélik, hogyan foglalkoznak otthon velük. Ők mondják, hogy otthon soha ilyet nem csináltak.” „A gyerekek azt a mintát követik, amit mi adunk – magyarázza az óvónő. – Ha mi szeretettel mosolygunk a cigány és az arab kisgyerekre, akkor ő is ugyanúgy tesz: vigasztalja a társát, hogy ne szomorkodjon, hívja, hogy próbáljuk meg együtt, ki tudjuk ezt javítani!” Ők ebből a felnőtt-felnőtt, gyermek-felnőtt kapcsolatból tanulnak meg mindent. „Például látja tőlünk, hogy

A nyúldombi sportnapon az állatok nyelvén köszöntek az óvodások. Müzlit kaptak, énekeltek és verset mondtak.

hibázhatunk. Mert utána bocsánatot kérhetünk, és újra kezdhethetünk.” A pozitív példák mellett sajnos a szülők néha furcsa, zavaros kapcsolatai is ugyanúgy hatással vannak rájuk, csak negatív módon.

Öko programok

Az óvodában, mely a hazánkban egyre népszerűbb zöld óvodák közé tartozik, tudatosan készítik fel a gyerekeket a helyes ökológiai szemléletre és kultúrára. Közösen készítenek újrapiptó tojástartó dobozokból, kiállítás rendeznek az újrahasznosított anyagokból készített játékaikból.

Az *Egészséges táplálkozás* programban ők őrlik a magot a süteményhez. Megismerkednek a természetes anyagokkal, megtanulják a szelektív hulladékgyűjtést a „Kukatündér” játékkal, és még sorolhatnánk hosszasan, mi mindennel van lehetőségük a legkorszerűbb és legegészségesebb életmódra felkészülniük. Már csak annyit tehetünk hozzá: mindegyikük szükségük van kicsiknek és nagyoknak; leginkább azonban annak a kultúrának az elsajátítására, melyben a lélek is egészségessé és erőssé válik, (például a szeretet-dobókocka kitartó használatával – lásd keretes írásunk). ■

Gravissimum educationis

A keresztény nevelés feladatai és kihívásai a harmadik évezred elején

Berndtné Szelőczy Szilvia 2013. április 26-án a váci Apor Vilmos Katolikus Főiskolán tartott előadást a szeretet dobókockáról: „Gurul a kocka – játékos módszer az örök értékre nevelésben” címmel.

- Elsőként szeretek
- Mindenkit szeretek
- Meghallgatom a másikat
- Megbocsátok a másikkal
- Szeretem az ellenségemet
- Kölsönösen szeretjük egymást

Ezeket olvassuk a kocka hat oldalán: olyan evangéliumi gondolatokat, melyeknek életre váltásával különleges lelki készsége tesznek szert nevelők és gyerekek egyaránt. Mielőtt belefognak valamilyen közös tevékenységbe, dobznak a kockával, és igyekeznek minél több alkalommal megvalósítani azt, amit dobtak, később pedig megosztani egymással a tapasztalataikat.

Fotó: Alessandra Tarantino/AP/LaPresse/CN

Nyitott ész, hívő szív

Ferenc pápa még Buenos Aires-i érsekként kiadott, *Nyitott ész, hívő szív* című könyve az Új Ember Kiadó gondozásában hamarosan magyarul is megjelenik. Jorge Mario Bergoglio Krisztus örömhíréről elmélkedik: bevezeti az olvasót a Jézussal való találkozás és Isten evilági feltárulkozásának misztériumába, szól az egyház előtt álló kihívásokról és a szenvedéssel szegélyezett emberi élet isteni szépségéről. Isten szavának nyitott ésszel és hívő szívvel történő befogadására hív az imában – és életre váltására az emberek között. Stílusa, fogalmazásmódja felrázó és határozott: „A katolikus 'elit' körök nem ismerik azt a boldogságot, amelyet maga Jézus hirdetett meg a kudarc idejére: „Boldog, aki nem botránkozik rajtam” (Mt 11,6; Lk 7,23).” Ferenc pápa szerint itt azért van szó kudarcról, mert Jézus az egyszerűekhez fordult

igehirdetésével. Így folytatja gondolatmenetét: „A kifinomult elit képes fanyagolni a kudarc láttán, és

képes megbotránkozni. Az egyházzal szeretnek inkább olyan képet alkotni, amelynek alapja a „józan ész” és nem a kereszt kudarc... (...) letagadják Jézus testét, csak hogy ne kelljen elfogadni a kudarcot.” Majd Jézus alakját kezdi vizsgálni az emberi oldalról: „Az emberi barátság tekintetében Jézus csúfos kudarcot vallott tanítványaival, köztük is a legnagyobb kudarcot Júdással, aki nem tudta kiolvasni az irgalmat Mestere szeméből. Életének utolsó szakaszában Jézus szörnyen elszigetelődik tanítványaitól: szakadék tátongott közöttük. Jézus nem érte el őket, ők pedig nem értették Mesterük helyzetét. Ez a magány szakadékos mélysége, és ezt a

félelmetes elhagyatottságot fogja majd Atyja részéről is érezni a kereszt: „Atyám, miért hagytál el engem?” (Mt 27,46). Éppen a kereszt az, ahol Jézus végérvényesen vállalja a kudarcot, a rosszat, és átalakítja azt. És ott kinyilvánul mérhetetlen szeretete... (...) Halálában Jézus magára vállalja és teljesé teszi az üdvösségtörténet mindezen kudarcát. Most már tehát csak egy megoldás marad: az isteni megoldás, ebben az esetben a feltámasztás, mint forradalmi újdonság. Ez azt jelenti, hogy a keresztény embernek szervesen bele kell építenie mindennapi életébe azt a meggyőződést, hogy Jézus ma is köztünk él.” (Fordítás: *Tőzsér Endre SP*) ■

A zene várost épít!

A Miskolci Nemzetközi Operafesztivál ötlete a '90-es évek végén fogalmazódott meg, majd 2001-ben már az első rendezvényt köszönthette a város lakossága. A fesztivál kezdeti célja, hogy Miskolcot és a térséget bekapcsolja a nemzetközi zenei élet vérkeringésébe, mára maradéktalanul megvalósult. *„Világvárosban érzi magát, aki a miskolci operafesztivál előadásait látogatja. Élővonalbeli dalszínházak produkciói követik egymást; hasonló minőséget sehol nem lelni föl kies hazánkban az évad folyamán.”* – fogalmazott a közelmúltban a kultúra.hu egyik kritikusja. A rendezvényt közismertebb nevén „Bartók + ... Operafesztivál”-nak hívják, hiszen a tavalyi évig a Bartók név mögé minden esztendőben más zeneszerző, stílus vagy zenei kör került. 2013-tól új koncepció szerint szerveződik a fesztivál, így a neve „Bartók + ... Miskolci Operafesztivál”-ra változott. A népszerű rendez-

vény azonban nem csupán operákat kínál: az operákon kívül szimfonikus és kamarazenei hangversenyek, dal- és kórusestek, gyermekprogramok is műsorra kerülnek. A társ-művészetek is jelen vannak: képzőművészeti kiállításokat, utcafesztiválokat, bor- és fröccsfesztivált, irodalmi esteket rendeznek, a város különböző pontjain pedig utcai zenészek és táncosok tűnnek fel. Az operafesztivált ebben az évben június 14. és 23. között rendezik meg, melynek ékkövei ezúttal Verdi, Puccini, Strauss és persze Bartók Béla legemlékezetesebb operái lesznek.

Szörny Egyetem

A mai napig komoly sikernek és népszerűségnek örvendő *Szörny Rt.* című animációs alkotás előzményfilmje június 27-én startol a magyar mozikban. A *Szörny Egyetem* története tizennégy évvel az első rész kezdete előtt játszódik.

A két főhős, Mike Wazowski és James P. Sullivan már az első találkozásuktól kezdve ki nem állhatják egymást. Ez akkor változik meg, amikor az egyetem megnyitja kapuit, ahova a két fiatal szörny is beiratkozik kitanulni az ijesztgetés tudományát. Tanulmányaik során Mike és Sulley legyőzik a köztük lévő különbségeket, és lassan barátokká válnak. A filmet az a Dan Scanlon jegyzi, aki eddig főként íróként próbálta ki magát (*Verdák*) és most először ül egész estés animációs film direktori székébe. Hogy *szörny*üsképpen jó lesz-e filmje, június végén kiderül a mozikban.

Az acélember

A történet szerint Clark csecsemőként kerül a Földre és sokáig nevelőszülők viselik gondját. Azonban hamarosan rádöbben, hogy természetfeletti erővel rendelkezik és elkezd kutatni, vajon miért került távol egykori bolygójától, a Kryptonról... Nem véletlen, hogy sokaknak az 1978-as *Superman* című film ugrik be.

Mégsem remake-kel (újrafilm) van dolgunk. Az *acélember* az eredeti Superman-téma újragondolása, ahogy tették azt néhány éve például a Batmanről szóló képregényfilmekkel is. Az új mozifilmek emberközelibbé, megfoghatóbbá próbálják tenni a szuperhősöket, realisztikusabbnak ható történetbe ágyazva kalandjait. Többek szerint mítoszrombolás, mások szerint nagyszerű kikapcsolódás van kilátásban. Egy biztos, június 20-tól ismét divat lesz S-es ruhát hordani.

Jézus Krisztus szupersztár

A film bemutatásának negyvenedik évfordulóján Blu-ray™ minőségben is a boltok polcaira kerül a *Jézus Krisztus szupersztár*. Sívár, félsivatagi táj. Ütött-kopott autóbusz áll meg egy társulat tagjaival, akik

a jelmezek kicsomagolása után nyomban nekiállnak, hogy előadják minden idők legnagyobb történetét. Jézus, Júdás, megváltás, áldozatvállalás és a kereszt. Mindezt igen sajátos formában előadva. Blaszfémia, egyéni látásmód, esetleg szándékos polgárpukkasztás? Egy virágszirmokkal és szabados ideológiákkal teletűzdelt korszak darabja a *Jézus Krisztus szupersztár*, erős szimbolikával, még erősebb stilizáltsággal és a kor számtalan kérdésével a témát illetően. Senkit sem hidegen hagyó műalkotás, egy dinamikus évtized fiataljainak vibráló produkciója.

Angelico

Stift Zoltán katolikus lelkipásztor a legtöbben művésznevéről ismerik. Ő Angelico atya, aki az evangelizációhoz keres újabb és újabb lehetőségeket. Ezek közül a grafikát és a médiát találja a leghatásosabbnak. A népszerű művész hittankönyveket illusztrál, munkafüzeteket állít össze, meseillusztrációi pedig a legkisebbek kedvenceivé váltak. Terveiben szerepel egy gyermekeknek szóló képes Biblia elkészítése is. Nyár elején egy kiállítás kapcsán irányult rá a figyelem, mely a Tihanyi Bencés Apátság Rege kávézójában tart nyitva és június hónapban megtekinthető. Bib-

likus témájú, gyermekekhez szóló rajzok, humorral fűszerezett képek szerepelnek a kiállítás anyagában. A megnyitón Korzenszky Richárd perjel aláhúzta a művész rajzain lépten-nyomon felbukkanó kis angyal üzenetét. Az angyal „küldöttet” jelent, aki a jó szónak, a jó hírnak, a vidámságnak a küldöttségébe szegődik, ezt sugározzák a rajzok is. Angelico atyát már gyermekkorától vonzotta a papi hivatás és a művészetek szeretete. Rajzkészségének kibontakozását Masszi Ferenc grafikus és Vollnhofer Mária ikonfestő segítették. Példaképének a firenzei San Marco-kolostor freskójának alkotóját, Fra Angelico dominikánus szerzetest tekintik, innen ered művészneve is. A kiállítás pontos helyszíne: 8237 Tihany, Kossuth utca 22.

Illustración: Eleonora Moretti

PIROSKA MÁSKÉPP

Egyszer volt, hol nem volt Piroska farkasa (ha még nem hallottál Róla, mindenképp kérd meg anyukádat, hogy mesélje el a meséjét!), aki gondolataiba mélyedve kószált az erdőszélen. Ahogy egyre mélyebben lógatta az orrát, hirtelen nekiment egy kislánynak, aki azon nyomban megkérdezte tőle: „Hová tartasz ilyen szomorúan és magányosan, te farkas?” „Hát bizony, nagy problémák súlya nehezedik rám. Keresztül-kasul kóborolok az erdőben, mert nem tudom túltenni magam azon, ami nap mint nap történik velem.” „Drága ordas barátom, hát mi az a szörnyűség, amit minden nap átélsz?” – kérdezte kíváncsian a kislány. „Mind

den alkalommal, amikor valaki elolvassa azt a régi történetet a piros köpenyes kislánnyal, én bizony, ha hiszed, ha nem, olyan ostobának érzem magam!” „De hát ez csak egy kitalált történet, egy mese, egyáltalán nem lehet szó ostobaságról a részedről...” „Igen, de ez egy olyan furcsa történet...” „Tudom, tudom: először felfalsz egy nagymamát, aztán felfalod a kisunokáját is, aki meglátogatta.” „Pont emiatt érzem ostobának magamat, hiszen folyton motoszkál bennem: hogyan lehetséges az, hogy egy okos, előrelátó és jószívű anyuka, aki olyan finomságokkal teli kosarat készít a nagymamának, egyedül küld el egy ilyen picike kislányt az erdőbe?” „Talán már nem is volt olyan pici az a kislány!” „Nagynak

neveznél egy olyan kislányt, aki megfogadja egy farkas tanácsát? Azt mondtam neki, hogy menjen a rövidebb úton, így hamarabb odaér a nagymamához. Ő pedig, a gyanú leghalványabb árnyéka nélkül vidáman nekivágott az ösvénynek, amit mutattam neki. Egyetlen kérdés nélkül! Végig se gondolta, ki az, akivel találkozott, mit mondott az anyukája.” „Hát valóban elég különös.” „És lehetséges, hogy tényleg nem gyanított semmit az a kislány? A mély, dörmögő hang az ágyból, a nagy szemek, fülek és száj... végül is nem sokkal azelőtt találkozott velem. Hogy lehet az, hogy feltette nekem azokat az átkozott kérdéseket: drága nagymama, miért ilyen nagyok a szemeid? Drága nagymama, persze! Hát az biztos, hogy szüksége lett volna egy jó szemészre. És most őszintén, mi a csudát csinált ez az idős nagymama a farkasokkal teli erdő közepén teljesen egyedül egy kis házikóban?” „És most mit akarsz tenni?” – kérdezte egy kicsit megszeppelve a kislány. „Semmit, csak reménykedem abban, hogy a mai gyerekek egy kicsit engedelmesebbek és ravaszabbak. Az anyukák pedig egy kicsit körültekintőbbek.” Elköszöntek egymástól. A kislány egy bokorral arrébb elővette a hátizsákjából a piros köpenyét. „Igaza van! – gondolta – milyen ostoba voltam! Remélem, ő is hamar elmegy egy szemészhez, mert szegényke már fel sem ismert.” Aztán fordult egyet, és hazairamodott az anyukájához és a nagymamájához, aki nemrég költözött át hozzájuk, hogy elkerülje a nemkívánatos kalandokat, amiről bizonyos meseírók oly nagy szeretettel álmodoznak. Fordította: Bernáth Mária

Ítélezés helyett

Az idén elég nehéz munkákat találunk – hosszabb ideje nincs rendes projekt, amiből meg lehetne élnünk. Emellett több diplomatervezőnk is van, gyakorlatilag ingyen csináljuk a segítségüket. Én jelenleg három diplomatervezővel dolgozom. Az egyikük egy mérésorozat elvégzésében kért segítséget, ugyanis nem volt műszere. Ez azt jelentette, hogy legalább egy napra el kellett menni vele mérni. Úgy gondoltam, ez belefér, nem nagy időbefektetés, esetleg kis tanácsadással megfűszerezük a dolgot. Aztán egyre több kérés érkezett... Még ezt, még azt. Az egyik hét elején kissé „kiakasztott”, mert elmondta, nem tudja, mit és hogyan kellene mérni. Na, ez most aztán igazán alapvető dolog lenne - gondoltam. Mi, ha nem ez a feladata? Utána kell nézni a szabványoknak, jogszabályoknak – és különben is neki kell tudnia, tulajdonképpen mit kell mérnie a szakdolgozathoz, ebbe én egyáltalán nem folytam bele, tölem csak a méréshez kért segítséget. Már éppen akartam írni egy kioktató levelet, amikor az jutott eszembe, hogy egy lépést megtehetek én is, hiszen én tudom, hol vannak leírva ezek, mi a számuk, amik alapján meg lehet keresni az interneten is. Adtam neki egy listát, előkerestem a vonatkozó szabványt/jogszabályt, és elküldtem neki. Azzal, hogy olvassa el, és eszeirt tervezze meg a mérést, én csak „végrehajto” leszek a mérés során, azt fogom csinálni, amit ő mond. Így segítettem is, amit én tudtam a legjobban, ő pedig ebből megtanulhatja, hogyan kell a vizsgálatot elvégezni önállóan – s remélhetőleg azt is, hogy egy ilyen „kutatómunkát” legközelebb neki kell elvégeznie.

B. M.

A kapcsolatépítés ára

Úgy alakult, hogy a férjem egy héten át vidéken volt, így egyedül maradtam három kamasz gyermekemmel. Ez mindig kihívás számomra, mert az apai és anyai szerepet egy személyben kell eljátszanom.

19 éves fiam ágya leszakadt. Azt mondta, szombat délután lesz ideje, hogy megcsinálja. Szombaton családközösségi összejövetelre mentem négy órára, s nyolc után értem haza. Gondoltam, hogy az ágy addigra készen lesz és azt is reméltem, hogy a lányok terített asztallal várnak vacsorára. Ahogy beléptem a lakásba, láttam, hogy nincs terített asztal, csak rendetlenség, a leszakadt ágy érintetlen, fiam pedig ugyanúgy ül a számítógép előtt, mint amikor elmentem. Hirtelen olyan indulat vett erőt rajtam, hogy kiabálni és csapkodni szerettem volna a csalódottságtól és tehetetlenségtől, és már majdnem elkezdtem, amikor eszembe jutott „a halálból átmertünk az életbe” mondat. Próbáltam higgadtan átgondolni a helyzetet. Tudtam, hogy ha kiabálni kezdek, elrontom az egész este hangulatát. Elhatároztam, hogy nem szidok össze senkit, ami nem kis erőfeszítésembe került.

Megterittem, meghívtam a gyerekeket vacsorázni, ami jó hangulatban telt. Vacsora után, immár higgadtan megemlékeztem fiamnak, hogy a szombat délután elmúlt, az ágy pedig még mindig rossz. Ő kissé zavartan mondta, hogy most már nem lehet zajongani egy társasházban, különben is fáradt és szeretne korán lefeküdni.

A lányok épp ekkor szóltak, hogy mindketten haját mos-

nak. Ez azt jelenti, hogy minimum egy órán át foglalt lesz a fürdőszoba. A fiam kissé csalódottnak tűnt. Én azonban örültem, hogy sikerült a békét megőrizni, s ez már elég is lett volna számomra, de az történt, hogy mivel a korai lefekvésre nem nyílt lehetőség, a fiam nekilátott a szerelésnek, s szép csendesen egy órán belül helyreállította a leszakadt ágyat. A végén büszkén magyarázta, hogy milyen megoldást talált ki, ami biztosan kitart egy jó ideig.

Nagyon boldog voltam. A szeretet megmaradt, a probléma megoldódott, a kapcsolatok épültek.

Aliné Csereháti Erika

Egy jó cikk dicsérete

Nagyon megörültem a „Rossz tulajdonságaink dicsérete” című cikknek az Új Város előző számában! Először is azért, mert megvigasztalt.

Következő gondolatom az volt, hogy a cikk írója jóval fiatalabb mint én, mégis van benne annyi bölcsesség, hogy megvigasztal egy nála idősebb embert a saját élettapasztalattal és azzal a bölcsességgel, amit a Lélek kortól függetlenül ad. Nagyon jó arra gondolni, hogy aki körülöttem van és szeret, az ilyen szemmel néz rám, talán ezt a „szemüveget hordja”, tehát irgalommal van irántam. Végül pedig, én is nézhetek így a körülöttem lévőkre. Megpróbálni meglátni „rossz tulajdonságaik” előnyeit. Mindjárt nem fáj annyira, ha esetleg megbántva érzem magam miattuk. Így a kapcsolatok könnyebben élnek, jobban áramlik a szeretet.

Téglásy Klára

Közéleti kiadvány

ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja

www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.Számlasszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.Telefon: +36-1-247-8876
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Tóth Pál

Felelős szerkesztő: Tóth Judit

Szerkesztő: Göbel Ágoston

Főmunkatárs: Bartus Sándor

Terjesztés: Papp Katalin

Mostani számunk munkatársa:

Bakacsi Viktória

Nyomtatás:

F&F Print Line Kft. Pomáz
Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2013-ra: 4900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10 000 Ft

Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu

Magyar fiatalok
Jeruzsálemben:
cikkünk a 10-12. oldalon.

Fotó: Papp Gábor

tábor
13-18
éveseknek

Teens4Unity

„Melyik úton jársz?”

Dédestapolcsány

**jelentkezés:
www.teens4unity.hu**

2013. augusztus 14.-19.

